

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

2. března 2023*

„Řízení o předběžné otázce – Migrující pracovníci – Sociální zabezpečení – Použitelné právní předpisy – Nařízení (ES) č. 987/2009 – Článek 5 – Osvědčení A 1 – Prozatímní odebrání – Závaznost – Osvědčení získané nebo uplatněné podvodně – Nařízení (ES) č. 883/2004 – Článek 13 odst. 1 písm. b) bod i) – Osoby obvykle zaměstnané ve dvou nebo více členských státech – Použitelnost právních předpisů členského státu sídla zaměstnavatele – Pojem ‚sídlo‘ – Podnik, který získal licenci Společenství k provozování dopravy podle nařízení (ES) č. 1071/2009 a (ES) 1072/2009 – Dopad – Licence získaná nebo uplatněná podvodem“

Ve spojených věcech C-410/21 a C-661/21,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Hof van Cassatie (Kasační soud, Belgie) ze dne 29. června 2021 (C-410/21) a 27. října 2021 (C-661/21), došlými Soudnímu dvoru dne 5. července 2021 a 4. listopadu 2021, v trestních řízeních proti

FU,

DRV Intertrans BV (C-410/21),

a

Verbraeken J. en Zonen BV,

PN (C-661/21),

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát)

ve složení A. Prechal, předsedkyně senátu, M. L. Arastey Sahún (zpravodajka), F. Biltgen, N. Wahl a J. Passer, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

* Jednací jazyk: nizozemština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za FU a DRV Intertrans BV F. Vanden Bogaerdenem, advocaat,
- za Verbraeken J. en Zonen BV P. Bekaertem a S. Bekaertem, advocaten,
- za PN F. Vanden Bogaerdenem, advocaat,
- za belgickou vládu S. Baeyensem, C. Pochet a L. Van den Broeckem, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu K. Bulterman a M. de Ree, jako zmocněnkyněmi,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi D. Martinem a F. van Schaik, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 13 odst. 1 písm. b) bodu i) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72) ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 465/2012 ze dne 22. května 2012 (Úř. věst. 2012, L 149, s. 4) (dále jen „nařízení č. 883/2004“), článku 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004 (Úř. věst. 2009, L 284, s. 1), ve znění nařízení č. 465/2012 (dále jen „nařízení č. 987/2009“), čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 11 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009 ze dne 21. října 2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje směrnice Rady 96/26/ES (Úř. věst. 2009, L 300, s. 51), jakož i čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1072/2009 ze dne 21. října 2009 o společných pravidlech pro přístup na trh mezinárodní silniční nákladní dopravy (Úř. věst. 2009, L 300, s. 72).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci dvou trestních řízení zahájených proti FU a DRV Intertrans BV (věc C-410/21) a proti Verbraeken J. en Zonen BV a PN (věc C-661/21) za podvody související s příspěvkem na sociální zabezpečení.

Právní rámec

Nařízení č. 883/2004

3 Bod 15 odůvodnění nařízení č. 883/2004 uvádí:

„Je nezbytné podřídit osoby pohybující se ve Společenství sociálnímu systému jen jednoho členského státu, aby bylo zamezeno souběhu příslušných ustanovení vnitrostátních právních předpisů a komplikacím z toho vyplývajícím.“

4 Hlava II nařízení č. 883/2004, nadepsaná „Určení použitelných právních předpisů“, obsahuje články 11 až 16.

5 Článek 11 odst. 1 stanoví:

„Osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou.“

6 Článek 13 odst. 1 nařízení zní takto:

„Na osobu, která jako zaměstnanec obvykle pracuje ve dvou nebo více členských státech, se vztahují:

[...]

b) nevykonává-li podstatnou část své činnosti v členském státě, na jehož území má bydliště,
i) právní předpisy členského státu, na jehož území se nachází sídlo nebo místo podnikání podniku nebo [jiného] zaměstnavatele, pokud je tato osoba zaměstnána jedním podnikem nebo [jiným] zaměstnavatelem [...]

[...]“

7 Podle čl. 72 písm. a) je správní komise pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „správní komise“) pověřena všemi správními aspekty a výkladem vyplývajícími z nařízení č. 883/2004 nebo č. 987/2009.

8 Článek 76 nařízení č. 883/2004, nadepsaný „Spolupráce“, uvádí:

„[...]

4. Instituce a osoby, na které se vztahuje toto nařízení, mají povinnost vzájemně se informovat a spolupracovat k zajištění řádného provádění tohoto nařízení.

[...]

6. V případě obtíží při výkladu nebo použití tohoto nařízení, které by mohly ohrozit práva osoby, na kterou se vztahuje, kontaktuje instituce příslušného členského státu nebo instituce členského státu bydliště dotčené osoby dotčenou (dotčené) instituci (instituce) členského státu (států). Není-li v přiměřené lhůtě nalezeno řešení, dotčené instituce se mohou obrátit na správní komisi.“

9 Článek 90 odst. 1 nařízení stanoví:

„Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 [ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. 1971, L 149, s. 2)] se zrušuje ode dne použitelnosti tohoto nařízení.

[...]“

Nařízení č. 987/2009

10 Body 2 a 6 odůvodnění nařízení č. 987/2009 uvádějí:

„(2) Užší a účinnější spolupráce mezi institucemi sociálního zabezpečení je základním faktorem toho, aby se osobám, na něž se vztahuje nařízení [...] č. 883/2004, umožnilo uplatnit své nároky v co nejkratších lhůtách a za co možná nejlepších podmínek.

[...]

(6) Posílení některých postupů by mělo uživatelům nařízení [...] č. 883/2004 přinést větší právní jistotu a transparentnost. [...]“

11 Článek 5, nadepsaný „Právní síla dokumentů a podpůrných dokladů vydaných v jiném členském státě“, stanoví:

„1. Dokumenty vydané institucí členského státu prokazující postavení osoby pro účely [...] nařízení [č. 883/2004] a [tohoto] nařízení, jakož i podpůrné doklady, na základě kterých byly dokumenty vydány, uzná instituce jiného členského státu, pokud nebyly zrušeny nebo prohlášeny za neplatné členským státem, který je vydal.

2. V případě pochybnosti o platnosti dokumentu nebo správnosti skutečností, které jsou podkladem pro údaje v něm uvedené, instituce členského státu, která obdrží dokument, se obrátí na instituci, jež dokument vydala, se žádostí o nezbytná vyjasnění a popřípadě o zrušení uvedeného dokumentu. Vydávající instituce opětovně zváží důvody pro vydání příslušného dokumentu a případně tento dokument zruší.

3. Pokud podle odstavce 2 existují pochybnosti o informacích poskytnutých dotyčnými osobami, o platnosti dokumentů nebo podpůrných dokladů nebo o správnosti skutečností, na nichž jsou údaje v nich obsažené založeny, přistoupí instituce místa pobytu nebo místa bydliště na žádost příslušné instituce k nezbytnému ověření těchto informací nebo dokumentů, pokud je možné je provést.

4. Pokud nebylo mezi dotčenými institucemi dosaženo shody, může být věc po uplynutí jednoho měsíce následujícího po dni, kdy instituce, která dokument obdržela, podala žádost, předložena prostřednictvím příslušných orgánů správní komisi. Správní komise se pokusí o sblížení rozdílných stanovisek do šesti měsíců ode dne, kdy jí byla věc předložena.“

- 12 Článek 14 odst. 5a první pododstavec nařízení zní následovně:
„Pro účely hlavy II [...] nařízení [č. 883/2004] se ‚sídlem nebo místem podnikání‘ rozumí sídlo nebo místo podnikání, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí podniku a kde jsou vykonávány funkce jeho ústřední správy.“
- 13 Článek 19 odst. 2 stanoví:
„Na žádost dotyčné osoby nebo zaměstnavatele příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy jsou použitelné podle hlavy II [...] nařízení [č. 883/2004], potvrdí, že jsou tyto právní předpisy použitelné, a tam, kde je to vhodné, uvede, do jakého dne a za jakých podmínek.“
- 14 Článek 20 nařízení, nadepsaný „Spolupráce mezi institucemi“, uvádí:
„1. Příslušné instituce sdělí příslušné instituci členského státu, jehož právní předpisy jsou na osobu podle hlavy II [...] nařízení [č. 883/2004] použitelné, všechny informace nezbytné pro stanovení dne, kterým se uvedené právní předpisy stávají použitelnými, a odvody, za jejichž placení jsou na základě těchto právních předpisů odpovědné osoba nebo její zaměstnavatel či zaměstnavatelé.
2. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy se stanou použitelnými na osobu podle hlavy II [...] nařízení [č. 883/2004], uvedomí instituci určenou příslušným orgánem členského státu, jehož právní předpisy se na osobu naposledy vztahovaly, a uvede den, od kterého se tyto předpisy použijí na dotyčnou osobu.“
- 15 Článek 96 odst. 1 stanoví:
„Nařízení Rady (EHS) č. 574/72 [ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71 (Úř. věst. 1972, L 74, s. 1)], se zrušuje s účinností ode dne 1. května [k 1. květnu] 2010.
[...]"
- Nařízení č. 1071/2009***
- 16 Článek 3 nařízení č. 1071/2009, nadepsaný „Požadavky na výkon povolání podnikatele v silniční dopravě“, v odstavci 1 stanoví:
„Podniky, které vykonávají povolání podnikatele [podnikající] v silniční dopravě, musejí
a) být řádně a trvale usazeny v členském státě [...]
[...]"
- 17 Článek 5, nadepsaný „Podmínky týkající se požadavku usazení“, zní následovně:
„Aby podnik splnil požadavek podle čl. 3 odst. 1 písm. a), musí v dotčeném členském státě

- a) mít v tomto členském státě sídlo [mít sídlo] s prostorami, v nichž uchovává svou klíčovou podnikovou dokumentaci, zejména své účetní doklady, doklady o vedení zaměstnanců, doklady obsahující údaje týkající se doby řízení a doby odpočinku a všechny ostatní doklady, k nimž musí mít příslušný orgán přístup k ověření, zda jsou splněny podmínky stanovené tímto nařízením. Členské státy mohou požadovat, aby podniky na jejich území měly rovněž další dokumenty ve svých prostorách vždy připravené ke zpřístupnění;
- b) potom, co je oprávnění uděleno, mít k dispozici jedno nebo více vozidel, buď vlastních, nebo například na základě smlouvy o splátkovém prodeji, smlouvy o pronájmu nebo leasingové smlouvy, která jsou registrována nebo jinak uvedena do provozu v souladu s právními předpisy tohoto členského státu;
- c) účinně a nepřetržitě vykonávat s nezbytnými administrativními prostředky svou činnost týkající se vozidel uvedených v písmenu b) v provozovně umístěné v tomto členském státě, a to s příslušným technickým vybavením a zařízením.“

18 Článek 11 odst. 1 nařízení stanoví:

„Dopravní podnik, který splňuje požadavky stanovené v článku 3, získá na základě žádosti oprávnění k výkonu povolání podnikatele v silniční dopravě. Příslušný orgán ověří, že podnik, který podal žádost, splňuje požadavky stanovené v uvedeném článku.“

19 Článek 12 odst. 1 uvádí:

„Příslušné orgány sledují, zda podniky, jimž udělily oprávnění k výkonu povolání podnikatele v silniční dopravě, nadále splňují požadavky stanovené v článku 3. [...]“

Nařízení č. 1072/2009

20 Článek 3 nařízení č. 1072/2009 stanoví:

„Mezinárodní přeprava je prováděna na základě licence Společenství a dále osvědčení řidiče, pokud je řidič státním příslušníkem třetí země.“

21 Článek 4 odst. 1 stanoví:

„Licenci Společenství vydá členský stát podle tohoto nařízení každému podnikateli v silniční nákladní dopravě provozujícímu nákladní dopravu pro cizí potřebu, který

- a) je usazen v tomto členském státě v souladu s právními předpisy Společenství a vnitrostátními právními předpisy daného členského státu a
- b) je v členském státě usazení, v souladu s právními předpisy Společenství a vnitrostátními právními předpisy tohoto členského státu o přístupu k povolání podnikatele v silniční nákladní dopravě, oprávněn k provozování mezinárodní silniční nákladní přepravy.“

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Věc C-410/21

- 22 FU je jednatelem společnosti DRV Intertrans BV se sídlem v Belgii. Se svou manželkou založil společnost Md Intercargo s. r. o. se sídlem na Slovensku. Předmětem činnosti těchto dvou společností je vnitrostátní a mezinárodní doprava.
- 23 Příslušný slovenský orgán vydal osvědčení A 1, kterými na základě čl. 19 odst. 2 nařízení č. 987/2009 potvrdil účast několika zaměstnanců společnosti Md Intercargo ve slovenském systému sociálního zabezpečení (dále jen „dotčení zaměstnanci“).
- 24 Činnosti FU a vazby mezi výše uvedenými společnostmi byly předmětem kontroly Sociale Inspectie (inspektorát sociálního zabezpečení, Belgie) (dále jen „belgický inspektorát“), která odhalila, že Md Intercargo byla ve skutečnosti řízena z Belgie, kde byla poskytována většina jejích přepravních služeb. Podle belgického inspektorátu byla Md Intercargo založena za účelem zajištění levné pracovní síly pro společnost DRV Intertrans prostřednictvím vysílání pracovníků. Ačkoli byla Md Intercargo držitelkou licence Společenství k silniční dopravě vydané slovenskými orgány, nevykazovala na Slovensku žádnou relevantní hospodářskou činnost, což bylo potvrzeno orgány tohoto členského státu v odpovědi na otázku belgického inspektorátu.
- 25 Na základě kontroly takto provedené belgickým inspektorátem byla proti FU a společnosti DRV Intertrans zahájena trestní řízení před correctionele rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge (trestní soud Západních Flander, pobočka Bruggy, Belgie) pro podvod v oblasti pojistného na sociální zabezpečení v období od 17. července 2013 do 11. října 2014.
- 26 Během tohoto trestního řízení požádal belgický inspektorát dne 26. října 2016 vydávající slovenskou instituci, aby osvědčení A 1 dotyčným pracovníkům zpětně odebrala.
- 27 Dopisem ze dne 20. prosince 2016 vydávající slovenská instituce odpověděla, že se neúspěšně pokoušela provést kontrolu společnosti MD Intercargo, a požádala belgický inspektorát, aby jí předal výsledky svého šetření a veškeré důkazy shromážděné v souvislosti s ním, aby mohla rozhodnout, zda souhlasí se zpětným použitím belgického systému sociálního zabezpečení na dotčené pracovníky. Vzhledem k vážným pochybnostem, které měla ohledně skutečného sídla této společnosti, a trestnímu řízení uvedenému v bodech 25 a 26 tohoto rozsudku, vydávající slovenská instituce uvedla, že prozatímne ruší všechna osvědčení A 1 týkající se dotčených pracovníků, takže tato osvědčení již nejsou závazná, a belgické orgány budou moci pokračovat v uvedeném trestním řízení. Tato instituce nicméně zdůraznila zaprvé, že až důkazy, které by jí měl předat belgický inspektorát, a výsledek trestního řízení probíhajícího před belgickými soudy jí umožní s konečnou platností určit právní předpisy použitelné na dotčené pracovníky, a zadruhé, že do té doby budou tito pracovníci nadále podléhat slovenskému systému sociálního zabezpečení a žádné z dotčených osvědčení A 1 nebude odebráno s konečnou platností.
- 28 Rozsudkem ze dne 10. května 2017 correctionele rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge (trestní soud Západních Flander, pobočka Bruggy, Belgie) prohlásil FU a společnost DRV Intertrans vinnými z podvodu v oblasti pojistného na sociální zabezpečení. Tento rozsudek byl nejprve potvrzen rozsudkem hof van beroep te Gent (odvolací soud v Gentu, Belgie) ze dne 4. října 2018 a následně zrušen rozsudkem Hof van Cassatie (Kasační soud, Belgie) ze dne 9. dubna 2019, který postoupil věc hof van beroep te Antwerpen (odvolací soud v Antverpách, Belgie).

- 29 Rozsudkem ze dne 11. února 2021 vydaným posledně uvedeným soudem byli FU a DRV Intertrans shledáni vinnými z podvodu v oblasti pojistného na sociální zabezpečení. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že vzhledem k jejich prozatímnímu odebrání vydávající slovenskou institucí byla osvědčení A 1 dotčená ve věci v původním řízení považována za nezávazná, a proto neměla žádnou důkazní sílu, pokud jde o systém sociálního zabezpečení použitelný na dotčené pracovníky. Stejně tak se mělo za to, že licence Společenství k silniční dopravě, kterou MD Intercargo měla, nemá žádný dopad na určení uvedeného systému a neznamena, že tato společnost byla na Slovensku řádně a trvale usazena pro účely nařízení č. 883/2004 a 987/2009.
- 30 FU et DRV Intertrans podali proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, tedy k Hof van Cassatie (Kasační soud). V rámci tohoto kasačního opravného prostředku navrhovatelé v původním řízení zejména tvrdí, že článek 5 nařízení č. 987/2009 neumožňuje prozatímní odebrání nebo pozastavení platnosti osvědčení A 1, takže osvědčení prozatímně odebraná vydávající slovenskou institucí byla i nadále zcela platná. A dále tito navrhovatelé tvrdí, že zejména podle článků 5, 11 a 12 nařízení č. 1071/2009, jakož i článků 3 a 4 nařízení č. 1072/2009 představuje licence Společenství k silniční dopravě nevyvratitelný důkaz řádného a trvalého usazení v členském státě, který ji vydal, a tedy i sídla této společnosti v tomto členském státě pro účely čl. 13 odst. 1 nařízení č. 883/2004.
- 31 Za těchto podmínek se Hof van Cassatie (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být článek 5 [nařízení č. 987/2009] vykládán v tom smyslu, že pokud orgány členského státu, které vydaly osvědčení A 1, v návaznosti na žádost orgánů členského státu zaměstnání o zpětné zrušení uvedených osvědčení je pouze prozatímně odebraly a oznámily, že již nejsou závazná, takže trestní řízení může v členském státě zaměstnání pokračovat a členský stát, který vydal [uvedená] osvědčení [...], přijme teprve po pravomocném skončení tohoto trestního řízení konečné rozhodnutí, domněnka založená na osvědčení A 1, že dotčení pracovníci jsou řádně pojištěni v systému sociálního zabezpečení tohoto vystavujícího členského státu, již neplatí a osvědčení A 1 již nejsou pro orgány členského státu zaměstnání závazná? Mohou v případě záporné odpovědi na tuto otázku a s ohledem na judikaturu Soudního dvora orgány členského státu zaměstnání dotčená osvědčení A 1 nezohlednit kvůli podvodu?
2. Musí být čl. 13 odst. 1 písm. b) bod i) nařízení [...] č. 883/2004 [...], čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 11 odst. 1 nařízení [...] č. 1071/2009[...] a čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení [...] č. 1072/2009 [...] vykládány v tom smyslu, že z okolnosti, že podnik, který získá licenci k silniční dopravě v členském státě Evropské unie podle nařízení [...] č. 1071/2009 a 1072/2009, a tedy musí být v tomto státě řádně a trvale usazen, nutně vyplývá, že je tím nevyvratitelně prokázáno, že tento podnik má pro určení použitelného systému sociálního zabezpečení své sídlo ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení [...] č. 883/2004 v tomto členském státě a že pro orgány členského státu zaměstnání jsou tyto závěry závazné?“

Věc C-661/21

- 32 PN je jednatelem přepravní společnosti Verbraeken J. en Zonen BV (dále jen „Verbraeken“) se sídlem v Melle (Belgie). Kromě toho je PN spoluvlastníkem společnosti Uab Van Daele F. (dále jen „Van Daele“), specializující se na přepravní a logistické služby a se sídlem v Litvě, která má licenci Společenství k silniční dopravě vydanou litevskými orgány.

- 33 Podle šetření belgického inspektorátu PN a Verbraeken využívali společnost Van Daele k zaměstnávání litevských řidičů v Belgii. Ti se ihned poté, co byli v Litvě přijati do zaměstnání, přesunuli do Belgie k podpisu svých pracovních smluv a výkonu činnosti z tohoto členského státu, z prostor společnosti Verbraeken. Jezdí především po Belgii a sousedních zemích a na doby povinného odpočinku se vrací do uvedených prostor. Převážní doklady a tachografy jsou zabezpečovány kanceláří PN v Melle.
- 34 Proti PN a společnosti Verbraeken bylo zahájeno trestní stíhání mimo jiné pro podvody v oblasti pojistného na sociální zabezpečení v období od 1. července 2011 do 4. prosince 2015.
- 35 Rozsudkem ze dne 18. září 2019 shledal correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (trestní soud Východních Flander, pobočka Gent, Belgie) PN a společnost Verbraeken vinnými z tohoto trestného činu. Tento rozsudek byl rozsudkem hof van beroep te Gent (odvolací soud v Gentu) ze dne 18. března 2021 částečně zrušen v rozsahu, v němž rozhodl, že skutky zakládající uvedený trestný čin byly ve vztahu k PN a společnosti Verbraekenu prokázány pro období od 20. ledna 2014 do 4. prosince 2015.
- 36 PN et Verbraeken podali proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, v jehož rámci zejména tvrdí, že podle článků 5, 11 a 12 nařízení č. 1071/2009, jakož i článku 4 nařízení č. 1072/2009 představuje licence Společenství k silniční dopravě nezvratný důkaz řádného a trvalého usazení v členském státě, který ji vydal, a tedy i sídla této společnosti v tomto členském státě pro účely čl. 13 odst. 1 nařízení č. 883/2004.
- 37 Za těchto podmínek se Hof van Cassatie (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být čl. 13 odst. 1 písm. b) bod i) nařízení [...] č. 883/2004 [...], čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 11 odst. 1 nařízení [...] č. 1071/2009[...] a čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení [...] č. 1072/2009 [...] vykládány v tom smyslu, že z okolností, že podnik, který získá licenci k silniční dopravě v členském státě Evropské unie podle nařízení [...] č. 1071/2009 a 1072/2009, a tedy musí být v tomto státě řádně a trvale usazen, vyplývá, že je tím nezvratně prokázáno, že tento podnik má pro určení použitelného systému sociálního zabezpečení sídlo ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení [...] č. 883/2004 v tomto členském státě a že pro orgány členského státu zaměstnání jsou tyto závěry závazné?
- 2) Může vnitrostátní soud členského státu zaměstnání, který konstatuje, že dotčená licence k silniční dopravě byla získána podvodným způsobem, k této licenci nepřihlédnout, nebo orgány tohoto státu musí na základě zjištění podvodu nejprve dožádat orgány, které licenci vydaly, o její odnětí?“
- 38 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 13. září 2022 byly věci C-410/21 a C-661/21 spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.

K předběžným otázkám

K první otázce ve věci C-410/21

- 39 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se věci C-410/21 vyplývá, že jelikož v návaznosti na žádost o přezkum a odebrání osvědčení A 1 dotčených ve věci v původním řízení, kterou zaslal belgický inspektorát vydávající slovenské instituci, měla tato instituce pochybnosti o skutečnostech vedoucích k vydání těchto osvědčení a o právních předpisech v oblasti sociálního zabezpečení použitelných na dotčené pracovníky, načež prohlásila, že uvedená osvědčení prozatímně odebrá a ta nebudou do doby, než určí systém sociálního zabezpečení použitelný na tyto pracovníky, závazná, a o uvedené žádosti tudíž rozhodne po skončení trestního řízení zahájeného před belgickými soudy proti navrhovatelům v původním řízení ohledně činů, které mohou zahrnovat podvodné získání a využívání těchto osvědčení.
- 40 Vydávající slovenská instituce tedy tím, že „prozatímně odebrala“ osvědčení A 1 dotčená ve věci v původním řízení, hodlala v konečném důsledku pozastavit právní účinky těchto osvědčení po určitou dobu.
- 41 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že podstatou první otázky předkládajícího soudu ve věci C-410/21 je, zda článek 5 nařízení č. 987/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že osvědčení A 1 vydané příslušnou institucí členského státu přestává vázat instituce a soudy členského státu, v němž je práce vykonávána, v případě, že v návaznosti na žádost o přezkum a o odebrání zaslano příslušnou institucí tohoto členského státu vydávající instituci tato informovala o pozastavení závazných účinků tohoto osvědčení do doby, než o této žádosti s konečnou platností rozhodne. V případě záporné odpovědi na první otázku se předkládající soud dále táže, zda za takových okolností může soud členského státu, v němž je práce vykonávána, u něhož bylo zahájeno trestní řízení vedené proti osobám podezřelým z toho, že toto osvědčení A 1 získaly nebo využívaly podvodným způsobem, nicméně konstatovat, že došlo k podvodu, a k uvedenému osvědčení tudíž nepřihlížet.
- 42 Úvodem je třeba připomenout, že osvědčení A 1, které nahradilo potvrzení E 101 stanovené nařízením č. 574/72, odpovídá vzorovému formuláři vydanému v souladu s hlavou II nařízení č. 987/2009 institucí určenou příslušným orgánem členského státu, jehož právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení jsou použitelné, za účelem „potvrzení“, zejména podle znění čl. 19 odst. 2 uvedeného nařízení č. 987/2009, že pracovníci nacházející se v některé ze situací uvedených v hlavě II nařízení č. 883/2004 podléhají právním předpisům tohoto členského státu. Na základě zásady, že zaměstnanci musí být pojištěni pouze v jednom systému sociálního zabezpečení, má toto osvědčení nutně za následek, že nemá být uplatněn systém jiného členského státu (rozsudek ze dne 14. května 2020, Bouygues travaux publics a další, C-17/19, EU:C:2020:379, body 38 a 39, jakož i citovaná judikatura).
- 43 Jak již Soudní dvůr již uvedl, nařízení č. 987/2009 kodifikovalo judikaturu Soudního dvora týkající se dosahu a právních účinků potvrzení E 101 a postupu řešení případných sporů mezi institucemi dotčených členských států týkajících se platnosti nebo správnosti tohoto potvrzení tím, že zakotvilo závaznost takových potvrzení a výlučnou pravomoc instituce, která je vydá, posoudit jejich platnost, a výslovně převzalo dialog mezi příslušnými institucemi dotčených členských států a dohodovací řízení před správní komisí jakožto prostředky řešení sporů těchto institucí týkajících se správnosti vystavených dokumentů i určení právních předpisů použitelných na dotčeného pracovníka (viz rozsudek ze dne 6. září 2018, Alpenrind a další, C-527/16, EU:C:2018:669, bod 43 a citovaná judikatura).

- 44 Konkrétně čl. 5 odst. 1 nařízení č. 987/2009 stanoví, že dokumenty vydané institucí členského státu prokazující postavení osoby pro účely nařízení č. 883/2004 a 987/2009, jakož i podpůrné doklady instituce ostatních členských států uznávají do doby, než budou zrušeny nebo prohlášeny za neplatné členským státem, v němž byly vystaveny.
- 45 V tomto ohledu již Soudní dvůr upřesnil, že osvědčení A 1 vydané příslušnou institucí některého členského státu váže nejen instituce členského státu, v němž je činnost vykonávána, ale rovněž soudy tohoto státu (rozsudek ze dne 6. září 2018, Alpenrind a další, C-527/16, EU:C:2018:669, bod 47).
- 46 Článek 5 odst. 2 až 4 nařízení č. 987/2009 upřesňuje pravidla použití postupu stanoveného v čl. 76 odst. 6 nařízení č. 883/2004 pro účely řešení sporů mezi institucí členského státu, která obdrží dokumenty a doklady uvedené v odstavci 1 tohoto čl. 5 odst. 1, a institucí, která tyto dokumenty vydala. Konkrétně čl. 5 odst. 2 a 3 upřesňuje způsob, jakým mají tyto instituce postupovat v případě pochybností o platnosti takových dokumentů a dokladů nebo správnosti skutečností, které jsou podkladem pro údaje v nich uvedené, když vydávající instituci ukládá opětovně zvážit opodstatněnost vydání uvedených dokumentů a případně je odebrat. Odstavec 4 téhož článku 5 pak stanoví, že pokud nebylo dosaženo shody mezi dotčenými institucemi, mohou se příslušné orgány obrátit na správní komisi, která se pokusí o sblížení rozdílných stanovisek do šesti měsíců ode dne, kdy jí byla věc předložena.
- 47 Nejprve je třeba ověřit, zda osvědčení A 1, jehož účinky byly prozatímně pozastaveny, pozbývá během tohoto pozastavení závazné účinky vůči orgánům a soudům členských států.
- 48 V tomto ohledu zaprvé ze znění čl. 5 odst. 1 nařízení č. 987/2009 vyplývá, že pouze zrušení a prohlášení za neplatná osvědčení zbavuje osvědčení A 1 jejich závazných účinků vůči uvedeným orgánům a soudům.
- 49 Vzhledem k tomu, že výraz „zrušení“ použitý unijním normotvůrcem znamená v právním slova smyslu zánik aktu nebo jeho zrušení se zpětnou účinností na základě rozhodnutí správního orgánu, který je jeho autorem, znění čl. 5 odst. 1 nařízení č. 987/2009 naznačuje, že rozhodnutí vydávající instituce prozatímně pozastavit platnost osvědčení A 1 nemá za následek ztrátu závazných účinků, které jsou s ním spojeny. Tento výklad je podepřen skutečností, že kromě případu zrušení stanovil unijní normotvůrce pozbytí závazných účinků osvědčení A 1 pouze v případě jejich prohlášení za neplatná, přičemž toto prohlášení má rovněž povahu konečného aktu, který odpovídá zrušení uvedených osvědčení.
- 50 Zadruhé rozhodnutí vydávající instituce zrušit na žádost instituce jiného členského státu osvědčení A 1 pro účely čl. 5 odst. 1 nařízení č. 987/2009 musí být přijato v rámci dialogu a dohodovacího řízení mezi institucemi podle čl. 76 odst. 6 nařízení č. 883/2004, jehož způsob provádění je upřesněn v čl. 5 odst. 2 až 4 nařízení č. 987/2009, pokud se po přezkumu opodstatněnosti vydání uvedeného osvědčení vydávající instituce s ohledem na skutečnou situaci dotčeného pracovníka domnívá, že se na něj její systém sociálního zabezpečení neuplatní.
- 51 Z toho plyne, že pouze rozhodnutí o zrušení osvědčení A 1 přijaté vydávající institucí na základě tohoto dialogu a dohodovacího řízení, a tudíž po přezkumu opodstatněnosti vydání takového osvědčení a určení systému sociálního zabezpečení použitelného na dotyčného pracovníka, může uvedené osvědčení zbavit závaznosti.

- 52 V této souvislosti je třeba připomenout, že jak již Soudní dvůr uvedl, uvedený dialog a dohodovací řízení musí instituce členských států, které mají použít nařízení č. 883/2004 a 987/2009, zavést, pokud existují spory mezi institucemi dotčených členských států týkající se platnosti nebo správnosti osvědčení A 1 (v tomto smyslu, pokud jde o nařízení č. 1408/71, viz rozsudek ze dne 27. dubna 2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, bod 53).
- 53 Přípuštění toho, že by vydávající instituce mohla, byť jen prozatímně, zbavit osvědčení A 1 závaznosti, aniž by předtím přezkoumala opodstatněnost jeho vydání a určila systém sociálního zabezpečení použitelný na dotyčného pracovníka, by přitom znamenalo nerespektování pravidel i účelu uvedeného dialogu a dohodovacího řízení.
- 54 Zatřetí je třeba připomenout význam přiznaný v rámci nařízení č. 883/2004 a 987/2009 zásadám použití právních předpisů jediného členského státu, loajální spolupráce a právní jistoty, na nichž byla založena veškerá judikatura Soudního dvora týkající se závaznosti potvrzení E 101. Především v bodě 6 odůvodnění nařízení č. 987/2009 je totiž zmiňována zásada právní jistoty, zásada účasti zaměstnaných osob pouze na jednom režimu sociálního zabezpečení je pak uvedena v bodě 15 odůvodnění, jakož i v čl. 11 odst. 1 nařízení č. 883/2004 a význam zásady loajální spolupráce plyne z článku 76 nařízení č. 883/2004, jakož i z bodu 2 odůvodnění a článku 20 nařízení č. 987/2009 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2018, Alpenrind a další, C-527/16, EU:C:2018:669, bod 45).
- 55 V případě uvedeném v bodě 53 tohoto rozsudku by přitom byla z důvodu nedodržení příslušného postupu porušena zásada loajální spolupráce, na které jsou tento dialog a dohodovací řízení založeny.
- 56 Kromě toho by v takovém případě absence závaznosti dotčeného osvědčení A 1 umožnila institucím ostatních členských států, a zejména členského státu, který vyjádřil pochybnosti o jeho správnosti a platnosti, podřídít dotčeného pracovníka vlastním systémům sociálního zabezpečení. Výklad článku 5 nařízení č. 987/2009 umožňující vydávající instituci prozatímně pozastavit platnost osvědčení A 1 tím, že jej na přechodné období zbaví závazných účinků, které jsou s ním spojeny, by mohl zvýšit riziko souběhu systémů sociálního zabezpečení, což by narušilo zásadu účasti zaměstnaných osob na jediném systému sociálního zabezpečení, jakož i předvídatelnost použitelného systému, a tudíž zásadu právní jistoty (v tomto smyslu, pokud jde o nařízení č. 1408/71, viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, bod 70 a citovaná judikatura).
- 57 V této souvislosti je třeba uvést, že takové riziko nelze vyloučit prohlášením instituce, která potvrzení A 1 vydala, upřesňujícím, že během tohoto přechodného období se na dotyčného pracovníka nadále vztahuje její systém sociálního zabezpečení. Takové prohlášení totiž nemůže vyvolávat účinky osvědčení A 1, mezi něž patří závaznost pro instituce a soudy jiných členských států, než ke kterému náleží instituce, která vydala taková osvědčení.
- 58 A nakonec začtvrté, takový výklad článku 5 nařízení č. 987/2009, jako je výklad uvedený v bodě 56 tohoto rozsudku, by vzhledem ke komplikacím, které by takový souběh systémů sociálního zabezpečení mohl mít, mohl rovněž ohrozit konečný cíl sledovaný osvědčeními A 1 i hmotněprávní úpravou stanovenou v hlavě II nařízení, kterým je usnadnit volný pohyb pracovníků a služeb (obdobně viz rozsudek ze dne 6. února 2018, Altun a další, C-359/16, EU:C:2018:63, bod 35 a citovaná judikatura).

- 59 Z výše uvedeného vyplývá, že i když byla platnost osvědčení A 1 rozhodnutím vydávající instituce pozastavena, nepostrádá po dobu tohoto pozastavení závaznost, takže nadále zavazuje instituce a soudy členských států.
- 60 Následně je proto třeba ověřit, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti uvedené v bodě 39 tohoto rozsudku, může nicméně soud členského státu, v němž je práce vykonávána, v rámci trestního řízení vedeného proti osobám podezřelým z toho, že dotčené osvědčení A 1 získaly nebo využívaly podvodně, konstatovat, že došlo k podvodu, a v důsledku toho k osvědčení nepřihlížet.
- 61 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že soud hostitelského členského státu, který rozhoduje v řízení vedeném proti zaměstnavateli kvůli skutkům, v souvislosti s nimiž může vyjít najevo podvodné získání nebo využívání osvědčení A 1, může s konečnou platností rozhodnout o tom, že k takovému podvodu došlo, a od těchto osvědčení odhlédnout pouze, pokud poté, co v případě potřeby přerušil soudní řízení podle vnitrostátního práva, konstatuje, že ačkoliv byl urychleně zahájen dialog a dohodovací řízení upravené v čl. 76 odst. 6 nařízení č. 883/2004, instituce, která uvedená osvědčení vydala, neprovedla jejich přezkum a v přiměřené lhůtě nezaujala stanovisko k důkazům předloženým příslušnou institucí hostitelského členského státu, v případě potřeby i tím, že by uvedená osvědčení zrušila nebo odebrala (obdobně viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, bod 80).
- 62 Jak již totiž Soudní dvůr rozhodl, tento dialog a dohodovací řízení jsou nezbytným předpokladem pro určení toho, zda jsou splněny podmínky existence podvodu, a tudíž i pro to, aby mohly být vyvozeny všechny užitečné důsledky, pokud jde o platnost dotčených osvědčení A 1 a právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení vztahující se na dotčené pracovníky. Soud hostitelského členského státu, u něhož bylo zahájeno takové trestní řízení, jako je řízení v původním řízení, nemůže pominout uvedený dialog a dohodovací řízení (obdobně viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines, C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, body 71 a 73).
- 63 Ačkoli byly v projednávaném případě dialog a dohodovací postup zahájeny, instituce, která potvrzení A 1 dotčená ve věci v původním řízení vydala, se nicméně v rozporu s podmínkami jejich uplatnění rozhodla odložit přezkum platnosti těchto potvrzení a posouzení systému sociálního zabezpečení použitelného na dotčené pracovníky až do ukončení trestního řízení probíhajícího před soudy členského státu, v němž je práce vykonávána.
- 64 Za těchto podmínek se jeví, že uvedená vydávající instituce nepřezkoumala osvědčení, jejichž podvodné získání nebo využívání bylo uplatněno v rámci výše uvedeného trestního řízení, a nezaujala v přiměřené lhůtě stanovisko ke skutečnostem předloženým v tomto ohledu příslušnou institucí hostitelského členského státu.
- 65 Proto musí být možné dovolávat se těchto skutečností v rámci uvedeného trestního řízení, a domoci se tak, aby soud členského státu, v němž je práce vykonávána, k předmětným osvědčením nepřihlížel (viz rozsudek ze dne 6. února 2018, Altun a další, C-359/16, EU:C:2018:63, bod 55).
- 66 Každopádně je třeba připomenout, že osoby, kterým je v rámci soudního řízení vytýkáno, že využívaly vyslané pracovníky za použití podvodně získaných osvědčení, musí před tím, než vnitrostátní soud případně rozhodne, že k těmto osvědčením nebude přihlíženo, a vysloví se

k odpovědnosti těchto osob podle použitelného vnitrostátního práva, mít možnost důkazy, z nichž se v tomto řízení vychází, vyvrátit při dodržení záruk spojených s právem na spravedlivý proces (rozsudek ze dne 6. února 2018, Altun a další, C-359/16, EU:C:2018:63, bod 56).

- 67 Za takových okolností, jako jsou okolnosti uvedené v bodě 39 tohoto rozsudku, proto soud členského státu, v němž je práce vykonávána, může v rámci trestního řízení vedeného proti osobám podezřelým z toho, že podvodně získaly nebo využívaly osvědčení A 1, konstatovat, že došlo k podvodu, a v důsledku toho k těmto osvědčením nepřihlížet, pokud jsou dodrženy záruky spojené s právem na spravedlivý proces, které musí být těmto osobám přiznány.
- 68 S ohledem na předchozí úvahy je třeba na první otázku ve věci C-410/21 odpovědět tak, že článek 5 nařízení č. 987/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že osvědčení A 1 vydané příslušnou institucí členského státu váže instituce a soudy členského státu, v němž je práce vykonávána, a to i v případě, že v návaznosti na žádost o přezkum a o odebrání zaslanou příslušnou institucí tohoto členského státu vydávající instituci tato informovala o pozastavení závazných účinků tohoto osvědčení do doby, než o této žádosti s konečnou platností rozhodne. Za takových okolností nicméně soud členského státu, v němž je práce vykonávána, může v rámci trestního řízení vedeného proti osobám podezřelým z toho, že osvědčení A 1 získaly nebo využívaly podvodně, konstatovat, že došlo k podvodu, a v důsledku toho k těmto osvědčením v rámci tohoto řízení nepřihlížet, pokud již uběhla přiměřená doba, aniž vydávající instituce přezkoumala opodstatněnost vydání osvědčení a zaujala stanovisko ke konkrétním důkazům předloženým příslušnou institucí hostitelského členského státu, které nasvědčují tomu, že tato potvrzení byla získána nebo uplatňována podvodně, a případně vedená osvědčení zrušila nebo odebrala, a dále pokud jsou dodrženy záruky spojené s právem na spravedlivý proces, které musí být těmto osobám přiznány.

Ke druhé otázce ve věci C-410/21 a první otázce ve věci C-661/21

- 69 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu ve věci C-410/21 a první otázky ve věci C-661/21, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 13 odst. 1 písm. b) bod i) nařízení č. 883/2004 vykládaný ve světle čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1071/2009, jakož i čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1072/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že držení licence Společenství k silniční dopravě vydané příslušnými orgány členského státu představuje pro účely určení použitelných vnitrostátních právních předpisů sociálního zabezpečení podle tohoto ustanovení nezvratný důkaz o sídle společnosti v tomto členském státě.
- 70 Jak vyplývá z žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce, pochybnosti předkládajícího soudu vyplývají z toho, že vydání licence Společenství k silniční dopravě podléhá zejména požadavku řádného a trvalého usazení dané společnosti v členském státě, který ji vydal, ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1071/2009.
- 71 Takový požadavek totiž vyplývá zejména z čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1072/2009.
- 72 Je proto třeba ověřit, zda pojem „sídlo nebo místo podnikání“ ve smyslu čl. 13 odst. 1 písm. b) bodu i) nařízení č. 883/2004 odpovídá pojmu „řádné a trvalé usazení“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1071/2009.
- 73 Pokud jde zaprvé o uvedený pojem „sídlo nebo místo podnikání“, čl. 13 odst. 1 písm. b) bod i) nařízení č. 883/2004 stanoví, že na osobu, která jako zaměstnanec obvykle pracuje ve dvou nebo více členských státech a nevykonává podstatnou část své činnosti v členském státě bydliště, se

vztahují právní předpisy členského státu, na jehož území se nachází sídlo nebo místo podnikání podniku nebo jiného zaměstnavatele, pokud je tato osoba zaměstnána jedním podnikem nebo jiným zaměstnavatelem.

- 74 Článek 14 odst. 5a nařízení č. 987/2009 upřesňuje, že pro účely hlavy II nařízení č. 883/2004, jejíž součástí je mimo jiné čl. 13 odst. 1 písm. b) bod i), se „sídlem nebo místem podnikání“ rozumí sídlo nebo místo podnikání, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí podniku a kde jsou vykonávány funkce jeho ústřední správy.
- 75 Z toho plyne, že hraničním určovatelem „sídla nebo sídla podnikání“ uvedeného v čl. 13 odst. 1 písm. b) bodě i) nařízení č. 883/2004 pro určení členského státu, jehož právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení jsou použitelné, je místo, ze kterého je podnik skutečně řízen a spravován.
- 76 Co se zadruhé týče pojmu „řádné a trvalé usazení“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1071/2009, z článku 5 tohoto nařízení vyplývá, že skutečnost, že podnik je „řádně a trvale usazen“, v daném smyslu v podstatě znamená, že disponuje prostorami, v nichž uchovává klíčovou podnikovou dokumentaci, disponuje prostory, v nichž má hlavní podnikatelské dokumenty, a registrovanými vozidly a dále účinně a nepřetržitě vykonává s nezbytnými administrativními prostředky činnost týkající se těchto vozidel, a to v provozovně s příslušným technickým vybavením a zařízením.
- 77 Z toho vyplývá, že pojem „řádné a trvalé usazení“ v uvedeném smyslu odkazuje především na místo, kde je uchovávána klíčová podniková dokumentace a kde má administrativní prostředky a technické vybavení a zařízení.
- 78 Kritéria pro určení sídla přepravní společnosti pro účely získání licence Společenství k silniční dopravě se tedy liší od kritérií k určení jejího sídla pro účely čl. 13 odst. 1 písm. b) bodu i) nařízení č. 883/2004.
- 79 I když se tedy místo řádného a trvalého usazení ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1071/2009 může shodovat s místem, kde podnikatel nebo zaměstnavatel přijímá zásadní rozhodnutí nebo vykonává funkce své ústřední správy, nemusí tomu tak nutně být.
- 80 Proto pojem „sídlo nebo místo podnikání“ ve smyslu čl. 13 odst. 1 písm. b) bodu i) nařízení č. 883/2004 neodpovídá pojmu „řádné a trvalé usazení“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1071/2009.
- 81 Za těchto podmínek může být licence Společenství k silniční dopravě prvkem zohledňovaným při určování tohoto sídla nebo místo podnikání za účelem stanovení vnitrostátních právních předpisů sociálního zabezpečení použitelných podle čl. 13 odst. 1 písm. i) nařízení č. 883/2004, ale nemůže automaticky představovat důkaz o nich, tím méně nezvratný, ani zavazovat orgány členského státu, v němž je vykonávána práce.
- 82 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku ve věci C-410/21 a první otázku ve věci C-661/21 odpovědět tak, že čl. 13 odst. 1 písm. b) bod i) nařízení č. 883/2004 vykládaný ve světle čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1071/2009, jakož i čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1072/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že držení licence Společenství k silniční dopravě vydané příslušnými orgány členského státu nepředstavuje pro účely určení použitelných vnitrostátních právních předpisů sociálního zabezpečení podle tohoto ustanovení nezvratný důkaz o sídle společnosti v tomto členském státě.

Ke druhé otázce ve věci C-661/21

- 83 S ohledem na odpověď na druhou otázku ve věci C-410/21 a první otázku ve věci C-661/21 není namístě na druhou otázku v posledně uvedené věci odpovídat.

K nákladům řízení

- 84 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 465/2012 ze dne 22. května 2012

musí být vykládán v tom smyslu, že

osvědčení A 1 vydané příslušnou institucí členského státu váže instituce a soudy členského státu, v němž je práce vykonávána, a to i v případě, že v návaznosti na žádost o přezkum a o odebrání zaslanou příslušnou institucí tohoto členského státu vydávající instituci tato informovala o pozastavení závazných účinků tohoto osvědčení do doby, než o této žádosti s konečnou platností rozhodne. Za takových okolností nicméně soud členského státu, v němž je práce vykonávána, může v rámci trestního řízení vedeného proti osobám podezřelým z toho, že osvědčení A 1 získaly nebo využívaly podvodně, konstatovat, že došlo k podvodu, a v důsledku toho k těmto osvědčením v rámci tohoto řízení nepřihlízet, pokud již uběhla přiměřená doba, aniž vydávající instituce znovu přezkoumala opodstatněnost vydání osvědčení a zaujala stanovisko ke konkrétním důkazům předloženým příslušnou institucí hostitelského členského státu, které nasvědčují tomu, že tato potvrzení byla získána nebo uplatňována podvodem, a případně uvedená osvědčení zrušila nebo odebrala, a dále pokud jsou dodrženy záruky spojené s právem na spravedlivý proces, které musí být těmto osobám přiznány.

- 2) Článek 13 odst. 1 písm. b) bod i) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení ve znění nařízení č. 465/2012 vykládáný ve světle čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 11 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009 ze dne 21. října 2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje směrnice Rady 96/26/ES, jakož i čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1072/2009 ze dne 21. října 2009 o společných pravidlech pro přístup na trh mezinárodní silniční nákladní dopravy

musí být vykládán v tom smyslu, že

držení licence Společenství k silniční dopravě vydané příslušnými orgány členského státu nepředstavuje pro účely určení použitelných vnitrostátních právních předpisů

sociálního zabezpečení podle článku 13 odst. 1 písm. b) bodu i) nařízení č. 883/2004 ve znění nařízení č. 465/2012 nezvratný důkaz o sídle společnosti v tomto členském státě.

Podpisy.